

[Albrechtsen]

Spørgsmålet er afgørende for vurderingen af, om regeringen fortsat i unionsforhandlingerne ligger inden for grundlaget for det danske EF-medlemskab og inden for dagsordenen af 28. maj 1984. Det er først og fremmest afgørende at få de uklarheder med hensyn til vetoretten, som er opstået, afklaret, og spørgsmålets baggrund er de formuleringer, som statsministerens repræsentant har tilsluttet sig i Spaak II-udvalgets endelige rapport.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Til hr. Albrechtsens spørgsmål kan jeg svare ganske klart: ja. Det fremgik for øvrigt også af mit svar i torsdags.

Albrechtsen (VS):

Ja men det svar er ikke noget svar, for der er flere formuleringer i det, som den danske repræsentant har underskrevet, og de peger i hver sin retning; det vil jeg bede ministeren bekræfte.

Der er én formulering, som går ud på, at man skal undgå at bruge vetoretten, og at man skal gå tilbage til tilstanden før Luxembourgforliget.

Dernæst er der en formulering, der peger på, at man heller ikke skal bruge vetoretten i de tilfælde, hvor den er traktatsikret.

Endelig er der en formulering, som kan forstås som en fastholdelse af Luxembourgforliget, i hvert fald i den udgave de gamle EF-lande fortolker det.

Alt i alt vil jeg mene, at det giver en meget betydelig uklarhed. På den baggrund er det meget bekymrende, at udenrigsministeren siger, at han tilslutter sig de formuleringer, som Otto Møller har tiltrådt – sådan måtte jeg forstå udenrigsministerens svar.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om det ikke er korrekt, at der er disse selvmodsigende elementer i det, som den danske stats repræsentant har tilsluttet sig, og som ministeren på regeringens vegne nu også tilslutter sig.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Ja, det er knageme ikke let. Vi politikere bliver så tit beskyldt for at snakke udenom og være uldne, og så anstrenger jeg mig her til det yderste for at være helt klar i mit svar, så hr. Albrechtsen slet ikke kan være i tvivl om, hvad jeg mener. Jeg kommer her med

det klareste og enkleste svar, man kan tænke sig, nemlig et fuldt klingende ja, men alligevel er hr. Albrechtsen ikke tilfreds. Det er altså lidt utaknemligt en gang imellem, det her.

Men jeg vil gerne sige til hr. Albrechtsen, at den danske statsministers repræsentant i det udvalg i ét og alt har taget forbehold og afleveret synspunkter, som svarer nøje til indholdet af den dagsorden, der blev vedtaget her i folketinget om det pågældende spørgsmål sidste år – ganske nøje og i alle detaljer. – så der er ingen grund til at sidde og stirre sig så blind på de enkelte ord, som hr. Albrechtsen gør, og blive forvirret og nervøs. Jeg synes, at hr. Albrechtsen skulle lade være med at gøre sig alle de bekymringer; det har han slet ingen grund til.

Albrechtsen (VS):

Nu kan jeg altså ikke tage så let på formuleringerne og de enkelte ord, som udenrigsministeren åbenbart kan, for det er jo disse enkelte ord, som i og for sig afgør sagen; det vil udenrigsministeren vel også erkende.

Jeg er da glad for, at ministeren giver et klart svar på det spørgsmål, der er stillet, i den forstand at ministeren klart bekræfter, at man fra regeringens side støtter det, der står i mindretalsformuleringen. Men når regeringen gør dette, støtter den altså noget, som er aldeles uklart og fortolkeligt og en stærk svækkelse af vetoretten. Det må jeg bore i.

Jeg må spørge ministeren endnu en gang, om det ikke er korrekt, at disse formuleringer peger i hver sin retning og giver regeringen et spillerum for at kunne gå ind i forhandlinger om en reel svækkelse af vetoretten. Det er dette spørgsmål, der rejser sig efter ministerens svar, og jeg mener ikke, der på det grundlag, ministeren nu har tilkendegivet, på forsvarlig vis kan afgives et mandat til denne regering i forhandlingerne.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som jeg forstod spørgsmålet i hr. Albrechtsens sidste indlæg, sætter det mig i stand til at svare lige så klart som før. Denne gang er svaret imidlertid nej.

Hermed sluttede spørgsmålet.